

ИСТОРИЯ НА ФЕСТИВАЛНИЯ БЕНД

според Стефан Лаудин

Част I: Момче среща момче, начало

Хронологично, започнах да се занимавам с музика, когато бях на около 12. През лятната ваканция срещнах едно момче, което свиреше на блок-флейта. Липсваха ми формалното обучение и таланта, но имах третия ключов елемент: търпение. Научих се да чета ноти. Родителите ми ми купиха един източногермански инструмент, марка "Сатурн".

После се появи една китара, която баща ми ми купи за сума, равна на 6\$. Беше елементарна евтина кустична китара. Бях на около 14.

После в гимназията (между 15 и 19 години) бях отдаден на класическата китара. Моят китарен герой беше Джон Уилямс (същия като композитора на филмова музика).

По време на следването ми във Варшавския политехнически университет най-накрая се сдобих с класическа китара, която можеше да бъде настроена горе-долу добре. Китарният ми герой (а и до днес) беше Роберто Баден Пауел де Акино, бразилски виртуоз и композитор.

Разбира се, слушах и поп и рок музика: Бийтълс, Лед Цепелин, после Саймън и Гарфънкъл, Боб Дилан, Ерик Клептън, Кет Стивънс. И останах верен на младежките си увлечения, купувайки си техни албуми и ноти.

За първи път видях Фестивалния бенд на сцена в София през ранните 2000и. Беше УАУ! Но като класически пръстов (или нокътен, за по-точно) китарист, не беше лесно да пасна.

През пролетта на 2003 си купих електрическа Ямаха с найлонови струни и започнах да се готвя за участието в София през март 2004.

Но първо бях поканен в Кан през 2003 да посвиря класически пиеси за финландското парти в хотел Сплендид. Там беше и моят стар приятел Стефан Ухрик, който не ме беше виждал да свиря преди. Връщайки се в Прага, Стефан изненадал жена си, Хана, като си купил електрическа китара и усилвател – той свирил блус години по-рано, но тя не знаела.

Мисля че през март 2004 Стефан Ухрик и аз се присъединихме към Фестивалния бенд. Както казах по-рано, бях упорит. Можех с месеци да уча една песен. Същото беше и с полската група, от която станах част тогава - Rude Boys.

Част II: Славните дни

И дойде денят, в който всички бяхме заедно на сцената – тримата Стефановци и някои истински български музиканти. Понеже не бях експерт по български рок, нямах представа кои са те.

После осъзнах че са гиганти, сред които Кирил Маричков и Валди Тотев от Щурците, българският отговор на Бийтълс.

С течение на годините, когато погледна съставите на Фестивалния бенд, не мога да повярвам, че съм бил и още съм част от него.

Фестивалният бенд свири всяка година в София. Имах късмета да се присъединя точно преди първата покана от чужбина – свирехме в Утрехт, Нидерландия. А после в Карлови Вари (Почтовни двур, на открито), Берлин, Сараево, Солун, Мотовун, Палич, Краков, Варшава, Вилнюс...

Част III: Някои истории

2004 – първи концерт извън София, в Утрехт, като част от филмовия пазар там. И първа изненада – практически всеки член на групата е настанен в различен хотел, така че да се съберем за репетиция е сложна логистична операция. После осъзнахме, че сме като Дийп Пърпъл – всеки член на групата в отделен хотел (разликата е, че те не се понасят).

2006, Ноември, Солун – в деня на концерта, президентът на Гърция посещава фестивала за първи път в историята, така че в началото почти нямаше публика на нашия концерт. После дойдоха и всичко беше наред. Организаторите бяха осигурили много добро озвучаване – огромни стоватови усилватели Маршал – когато удариш акорда и усещаш вятъра зад себе си.

Берлин, някъде през 2007 – свирим в голямата бална зала на хотел Адлон Кемпински. Дитер Кослик се присъединява с китара и първото нещо, което прави, е да скъса струна. Казаха, че после на прес-конференцията гордо показвал порязания си от нея пръст...

Карлови Вари – мисля че сме свирали там три пъти на открито на купона на Европейската Филмова Промоция и Варайъти в Почтовни Двур. Калудия Ландсбергер и Ренате Розе от ЕФП се присъединиха за беквокалите на „Sympathy for the Devil” на Ролинг Стоунс. Когато свирехме това парче в София, в студио Бояна, Фолкер Шльондорф скочи на сцената, за да пее беквокалите и после ни разказа историята, че е бил в студиото, когато Стоунс са записвали парчето и бил част от оригиналните беквокалисти – уау! Оттогава Фолкер, независимо колко е зает, винаги се обажда. Нали знаете, авера ми Фолкер от бенда...